

danne Bevillinger. Jeg vil dertil føje en Bevilling, som desværre ikke er foreslaaet, men som man ogsaa burde tænke paa. Det er ikke passende for en Stat med saa god en finansiel Status at lade Kristiansborg Slot henligge bestandig som en Ruin. Det er 13 Aar siden, det brændte, og det staaar endnu i Ruiner og falder Aar for Aar mere og mere sammen. Det er en Skam for vor Hovedstad og vort Land, at alle de fremmede, som komme hertil, skulle se det henligge, som det ligger, som noget, det ganske overstiger Landets finansielle Kræfter at bringe i Orden. Jeg tillader mig derfor, som jeg oftere har gjort, ved denne Finanslovsbehandling at opfordre til at tage denne Opgave grundig for og benytte de gunstige finansielle Forhold, hvorunder vi nu befinde os, til at faa denne Opgave løst, da det er en virkelig national Sag, det her gælder om. At der i Forbindelse dermed ogsaa burde tænkes paa Opførelsen af en ny Rigsdagsbygning, ligger saa nær, at jeg kun for Fuldstændigheds Skyld nævner det. Det kan ogsaa være, at der her i Salen er fuldt saa megen Sympati for denne Del af Opgaven som for den anden, saa det vil falde lettere at gennemføre den. Alt i alt tror jeg, at man maa udtale sin Tilfredshed med den finansielle Tilstand i Øjeblikket, saa god som den er, uden derfor i nogen Maade at overvurdere den og uden derfor at tro, at den giver Lejlighed til at kunne bortkaste betydelige Statsindtægter, men paa den anden Side ogsaa uden smaalig at ville nægte Bevillinger, hvis Nægtelse kun kunde finde en passende Begrundelse i Nødvendigheden af at tage meget nøje Hensyn til, hvad Statskassen formaar. Jeg kan ikke se, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag er begæret noget, som ikke skulde kunne bevilges under den nuværende finansielle Tilstand, naar det iøvrigt maa siges at være fornøftigt og vel begrundet, og jeg haaber derfor ogsaa, at det ikke maa volde særlige Vanskeligheder at føre denne Finanslov igennem i Rigsdagen, saa vist som den i sig selv er saa lidt udfordrende, som en Finanslov kan være.

C. Hage: Jeg skal ikke i lang Tid lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, og jeg kan begrænse mine Udtalelser saa meget mere, som jeg i mangt og meget kan henvise til det, der allerede er sagt af det ærede Medlem for Ringkjøbing (J. C. Christensen). Om den saakaldte almindelige politiske Situation finder jeg in-

gen Anledning til at udbrede mig vidtløftig. Det er jo ikke mere end 4 Maaneder siden, at Rigsdagen skiltes, og inden dette skete, havde vi Lejlighed til med den nydannede Regering at udveksle de Bemærkninger, som ellers vilde have været paa deres Plads nu. I den siden da forløbne Sommer har der hersket et udpræget politisk Vindstille. Fra Regeringens Side har der været iagttaget fuldstændig Tavshed. Vi have end ikke haft Fornøjelsen af at høre en af disse smaa Ministertaler i Odense, det Sted, hvorfra der ellers i de senere Aar har lydt adskillige bevingede Ord. Og medens Ministeriet har været tavst, have Partiernes ikke været meget talende. Jeg tror dog, at Grunden til denne Stilhed ikke er at søge i politisk Dvaskhed og Sløvhed; jeg tror, at den snarere hidrører fra en almindelig Følelse af vore politiske Forholds Uklarhed. Saavel Partiernes Stilling indbyrdes som deres egen indre Udvikling og ikke mindst Stillingen over for den ny og til Dels endnu ukendte Regering er en saadan, at der synes at være mere Opfordring til Iagttagelse end til Handling. For Folketingets Vedkommende kommer hertil yderligere den Omstændighed, at vi, i alt Fald til at begynde med, ikke ere det Sted, hvor denne Samlings interessanteste politiske Arbejde kan ventes at ville foregaa. De betydningsfuldeste Lovforslag, dem, hvortil der særlig knytter sig politisk Interesse, have vi i Fjor for vor Part gjort færdige efter et stort og udholdende Arbejde. I Aar ere disse Forslag, som naturligt er, blevne forelagte i Landstinget, det er da Landstingets Forhandlinger og Arbejde og Ministeriets Holdning og Optræden, hvorom den politiske Interesse i Øjeblikket væsentlig samler sig. Alt dette medfører, at vi her i Tinget foreløbig nærmest maa føle os henviste og opfordrede til at indtage en afventende Holdning. Iøvrigt kan jeg ganske slutte mig til Udtalelserne fra det ærede Medlem for Ringkjøbing, gaaende ud paa, at saavel vore Tilbøjeligheder som den Politik, vi have foresat os at følge, og som vi gennem de forløbne to Samlinger konsekvent have fastholdt, kun kunne lede os til at ønske et venskabeligt og frugtbringende Samarbejde med Regeringen. Det er mit Haab, at det samme Ønske næres fra Regeringens Side, og at Samlingen derfor maaske tilsidst kan vise sig noget mindre resultatløs, end man i det hele synes at vente. — De Udtalelser, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer, som allerede have haft Ordet, give mig